

Pokusić się o walkę z pokusą

Od pokusy do grzechu droga jest krótka. Na pewno łatwiej jest zwalczyć pokusę niż skutki grzechu. Dlatego praca nad sobą, nad swoim sumieniem i charakterem, kiedy pokusa zawita, jest w pewnym sensie szansą, aby nie pójść o krok dalej i upaść przez grzech. Stąd w Liście Jakuba czytamy:

*Błogosławiony mąż, który wytrwa w pokusie, gdy bowiem zostanie poddany próbie, otrzyma wieniec życia, obiecany przez Pana tym, którzy Go miłują. Kto doznaje pokusy, niech nie mówi, że Bóg go kusi. Bóg bowiem ani nie podlega pokusie ku złemu, ani też nikogo nie kusi. To własna pożądlliwość wystawia każdego na pokusę i nęci. Następnie pożądlliwość, gdy pocznie, rodzi grzech, a skoro grzech dojrzeje, przynosi śmierć. Nie dajcie się zwodzić, bracia moi umiłowani!. I na pewno każdemu z nas wiele razy przed oczyma stanęła pokusa. Wtedy szybka interwencja i poszukiwaliśmy w głowie innego wyjścia a nade wszystko z pomocą przyszła nam wyuczona z dzieciństwa prośba do Boga przez modlitwę: *Aniele Boży, Stróże mój, Ty zawsze przy mnie stój (?) broń mnie od wszystkiego złego i zaprowadź mnie do żywota wiecznego. Amen.* I tak trzeba. Bo nie warto wchodzić w dialog z pokusą, ale przywołać Boga. Należy wtedy tę modlitwę wypowiadać bardzo ciepło, serdecznie. Jest bowiem różnica, kiedy w obliczu nadchodzącej pokusy, wypowiem tylko te słowa modlitwy ? na zimno, a zupełnie inaczej, kiedy uruchomię w sobie taką dziecinną ufność i wypowiem tę prośbę naprawdę powoli ze swoją bezradnością i z prostotą serca. Stąd czas postu jest dobrą okazją, by pouczyć się takiej duchowej walki. Kiedy popatrzymy na Pana Jezusa jak radził sobie z pokusami możemy powiedzieć że musimy być na nie przygotowani. Chrystus spędził trzydzieści lat na przygotowaniach do swojego*

starcia z diabłem. W jaki sposób? Przez oczywistą rzecz ? normalność obcowania z Bogiem – przez modlitwę. Zanim twarzą w twarz spotkał się z szatanem, Jezus został namaszczony Duchem Świętym podczas chrztu w Jordanie. Na pustynię, gdzie było pełno pokus, Jezus poszedł pełen mocy Ducha Świętego. Czyli być napełnionym łaską z modlitwy, to absolutna konieczność, by przezwyciężyć pokusę. I jeszcze jedno: musimy również wiedzieć, kim jestem? – człowiekiem umiłowanym przez Chrystusa. W Ewangelii niesamowitym aspektem pokuszeń było to, że szatan dwie z nich zaczynał słowami: *Jeśli jesteś Synem Bożym?*. Prawdziwą pokusą było to, że szatan usiłował poddać w wątpliwość, kim naprawdę był Jezus. To zagrywka szatana, którą posłużył się też względem pierwszych ludzi. *Ale wąż był bardziej przebiegły niż wszystkie zwierzęta, które był Pan Bóg stworzył. I rzekł do niewiasty: Czy rzeczywiście Bóg powiedział, nie jedzcie owoców ze wszystkich drzew tego ogrodu?* (Rdz 3,1). Znajomość swojego życia, tzn. że pochodzę od Chrystusa, jest najpotężniejszą bronią, jaką można posiadać przeciwko pokusom.

[Ks. Mariusz]

Na pewno nie umrzecie

Już na początku tej dość długiej drogi Wielkiego Postu słyszymy zapewnienie: *Na pewno nie umrzecie*. Wprawdzie wypowiada je uwodziciel człowieka, u samego zarania stworzenia, jednak te same słowa nabierają zupełnie

nowego znaczenia na początku Wielkiego Postu, którego finałem będzie zmartwychwstanie. W świetle zmartwychwstania Pana

Jezusa słowa: *Na pewno nie umrzecie* zyskują swój najgłębszy sens. Człowiek jest istotą żyjącą, powołaną do pełni życia. Szatan nikogo do niczego by nie skusił gdyby do aktu kuszenia nie dołączył tej delikatnej pociechy: *nie martw się, nic się nie stanie, jeśli to zrobisz, gdy temu czy tamtemu ulegniesz. Tylko ten jeden raz. Nie przejmuj się. Zobacz, prawie wszyscy tak robią.* W kuszeniu do grzechu i w samym grzeszeniu jest jakaś namiastka zbawienia, jakaś chwilowa pociecha a nawet ekstaza. Ale potem jest już tylko niesmak, wyrzuty sumienia i niepokój z powodu popełnionego błędu. Stan śmierci ducha, w którym uczestniczy ciało. Człowiek w stanie grzechu cały źle się czuje – *żywoj trup*. Św. Paweł pisze: *Zapłatą za grzech jest śmierć, a łaska przez Boga dana to życie wieczne w Chrystusie Jezusie.* Na pewno nie umrzecie – oto najpiękniejsza obietnica Wielkiego Postu, dla tych, którzy podjęli decyzję walki z grzechem, i tym, co do niego prowadzi. To zaproszenie do kroczenia za Panem Jezusem, aby osiągnąć prawdziwe życie.

[prob.]

Kto z was jest bez grzechu?

Pan Jezus dzisiaj postawi kłopotliwe pytanie uczonym w Piśmie i faryzeuszom, którzy przyprawdzili do Niego kobietę pochwyconą na cudzołóstwie. Kto z was jest bez grzechu? Widać, mieli jeszcze trochę honoru, bo nie było wśród nich ani jednego, który by powiedział: ja jestem bez grzechu. Wszystkim wypadły z rąk kamienie, którymi mieli obrzucić ową kobietę. W tej sytuacji najprawdopodobniej wszyscy zachowalibyśmy się dokładnie tak samo. Jeśli więc tak jest, to dlaczego tak łatwo tworzymy wokół siebie mit bezgrzeszności. Czasami ludzie przychodzą do spowiedzi świętej po wielu miesiącach i mówią, że nie mają żadnego grzechu, a te które wyznają przed kapłanem

bardziej świadczą o ich nieskazitelności niż o grzeszności. W takich sytuacjach rodzi się pytanie, czy jest aż tak dobrze, czy może jest już aż tak źle? Czy jest to świadectwo dobrego sumienia, czy może świadectwo sumienia zanikającego. A może jest to po prostu wynik złego przygotowania do spowiedzi św., bez rzetelnego rachunku sumienia, bez rzeczywistego żalu za popełnione grzechy (bo jak żałować za coś, czego się nie uznaje za grzech), i w konsekwencji także bez autentycznej woli poprawy i zadośćuczynienia. Pan Jezus chętnie każdemu powie: Idź i nie grzesz więcej. Trzeba jednak najpierw uznać swój grzech.

Zły czy grzeszny?

Zdarza się, że o kimś mówi się, że jest zły do cna. Młody, poraniony chłopak zwierzał się, że tylko Bóg widzi w nim dobro. Bo rodzice i znajomi ciągle mu mówią: jesteś zły! Jak to jest? Za mało odpowiedzieć, że człowiek jest tajemnicą. Lepiej chyba powiedzieć: człowiek jest człowiekiem. Tylko Bóg jest naprawdę dobry. A człowiek jest "tylko" "bardzo dobry" pośród innych stworzeń. Ale to wystarczy. Przedziwna dobroć człowieka polega na tym, że jako jedyne spośród stworzeń potrafi powiedzieć: jestem grzeszny, zgrzeszyłem! – ale mam Zbawiciela, który mnie zbawi, uświęci. I smutny jest jego los, gdy tego nie wie, albo nie potrafi uznać. Bo co mu jeszcze wtedy pozostaje. Duma kundla. Nie wypada mówić: jestem super, "Übermensch" – nadczłowiek, ale jeszcze bardziej nie wypada mówić o kimś (lub o sobie samym): jestem zły do cna. Lepiej powiedzieć (ale szczerze!): jestem grzesznikiem, Pan Jezus Zmartwychwstały potrafi mi wszystko przebaczyć. To właśnie dlatego św. Jan dzisiaj pisze: Jeśli by nawet ktoś zgrzeszył, mamy Rzecznika wobec Ojca – Jezusa Chrystusa sprawiedliwego. Ileż mądrości i pokoju wnosi w nasze życie Zmartwychwstały

Chrystus. A tak wielu myśli ciągle, że to tylko "zajaczek", "jajko", "święconka", i kupa świątecznych sprawunków. Bidule i borajstwa!

Żadnego grzechu nie zataiłem

Pan Bóg wie o mnie wszystko. A czy ja wiem wszystko o sobie? Lubimy się chwalić swoimi dobrymi uczynkami, czasami wiedzę o tym zachowujemy dla siebie, nie oglądając się na pochwały. Przed Bogiem człowiek stara się stanąć w całej prawdzie swojego istnienia, jego kruchości, ale i wielkości. Dlaczego ludzie próbują coś przed Bogiem ukryć? Prawdopodobnie z powodu obawy, że może Bóg mi nie przebaczy. A jak może mi przebaczyć coś, co przed Nim ukrywam, zatajam! Spowiedź, podczas której człowiek świadomie zataja jakieś poważne grzechy jest spowiedzią świętokradzką, a więc nieważną. Lepiej nie przystępować do takiej spowiedzi! Zdarza się też, może nawet dość często, że nasza spowiedź jest mało wnikliwa. Że w pośpiechu, albo z powodu niedbałości nie robimy takiego rzetelnego rachunku sumienia. Dopiero po spowiedzi uświadamiamy sobie ważne zaniedbania i grzechy, których wprawdzie nie zatailiśmy, ale też nie zadaliśmy sobie większego trudu, by głębiej wniknąć pamięcią w swoje sumienie. Jak ważna jest modlitwa do Ducha Świętego przed każdą spowiedzią świętą. To Duch Święty oświeca naszą pamięć, nasz umysł, byśmy mieli odwagę stanąć przed miłosiernym Ojcem takimi, jakimi jesteśmy. Jak wielkim darem jest dla nas sakrament pokuty. Nie warto zuchwale nadużywać wielkiego miłosierdzia Boga, naszego Ojca.

Conf.